

Roze papierwinkel

21 augustus 2023 Door [Janneke Bosman](#)

Janneke Bosman is personal coach in geaardheid en coming-out, daarnaast begeleidt zij in thema's zoals carrière en burn-out, liefde & relatie, en eetproblematiek. Zij schreef eerder het boek [Van Boulimia naar Coming-Out](#).

Meer informatie: www.jannekebosman.nl

Janneke deelt met ons het wel en wee van haar roze gezin. Samen met haar vriendin en hun dochtertje maakt ze van alles mee, ook op het gebied van gay.

Hoe werkt dat nu, zo'n roze gezin? Da's toch eigenlijk gewoon hetzelfde inmiddels als ieder ander gezin? Want tsja, tegenwoordig is een 'normaal' gezin eerder uitzondering dan regel, met alle vormen van ouderschap en samenwonen die we nu kennen. Natuurlijk is een roze gezin ook helemaal hetzelfde! En ergens juist ook weer helemaal niet. Want als je erin duikt, dan zie je tal van situaties die toch nét even helemaal anders zijn...

Neem nou de roze papierwinkel. Wat dat is? Ik zal het uitleggen.

Wanneer je wilt beginnen aan een roze gezin, op die fijne mooie roze wolk, en soms ook zware donkere donderwolk, want laten we wel realistisch zijn, dan heeft dat wat voeten in de aarde. Bij heterostellen is het uiteraard net ietsje gemakkelijker, maar de obstakels houden ons niet tegen.

Als je eenmaal begint aan een kleintje erbij, dan komt daar ook een roze administratie bij kijken. Goed om dat uit te pluizen van tevoren. Kies je voor geregistreerd partnerschap? Voor trouwen? Of voor adoptie? De eerste twee opties, geregistreerd partnerschap en trouwen, garanderen helaas niet dat de meemoeder, de moeder naast de biologische moeder, in alle landen ook echt gezien wordt als de officiële moeder. Misschien heb je het wel [gelezen](#) laatst: In [Italië](#) waren in een keer een aantal meemoeders geen officiële mama meer van hun kind. 'Dat lijkt me echt zó erg', zei mijn vriendin tegen me, wat ik me ook helemaal kan voorstellen. Je eigen kind dat ineens niet meer officieel je kind is.

Wij hebben een lange tijd geleden gekozen voor het adoptieproces. Want met geregistreerd partnerschap of trouwen, is mijn vriendin misschien wel officieel moeder in Nederland, maar zeker niet in alle landen. Mochten we in dat geval dus ooit eens ergens in het buitenland zijn waar dit niet wordt erkend, en er zou iets met mij gebeuren, dan gaan de lokale bevoegdheden

naar mijn ouders toe betreft ons dochttertje, en wordt zij buitenspel gezet. Gelukkig biedt adoptie wel garantie, want dat wordt vrijwel in alle landen ter wereld erkend.

Dus wij kozen voor het adoptieproces. Ook daar kwam in het begin heel wat extra papierwerk bij kijken. De eerste drie maanden had ze namelijk nog mijn achternaam, precies volgens protocol. Gingen we naar het buitenland in die periode, dan had ze nog een identiteitsbewijs met mijn achternaam nodig. En in de periode erna met de achternaam van mijn vriendin. Het scenario wat je dan krijgt zijn dubbele documenten en pasjes, plus de verwarring bij allerlei instanties: verzekering, consultatiebureau, gemeente, huisarts, etc. Iets waar we van tevoren helaas niet op waren geweest.

'O, hier staat ze nog altijd met een andere achternaam', kregen we dan te horen. Stiekem ben ik ook wel een beetje trots op die eerste pasjes waarop ons dochttertje mijn achternaam draagt. Maar haar huidige naam is prachtig en ik ben er beretrots op, dus dat zit wel goed.

Goed om te weten: dit hele proces kun je voorkomen als je van tevoren kiest voor geregistreerd partnerschap of trouwen, en vervolgens het adoptieproces start.

Daarnaast vraag ik me nu ook wel eens af of alles wel écht goed geregeld is. Ja, we hebben de juiste documenten. En die roze papierwinkel gaat mee als we naar een ander land gaan. Maar toch, wat als we nu in het buitenland zijn? Ons dochttertje heeft de achternaam van mijn vriendin en niet die van mij. Wat als ik als meemoeder wordt gezien? En tsja, ik heb de adoptiepapieren niet, want mijn vriendin heeft haar geadopteerd. En stel dan dat er iets met mijn vriendin gebeurt, en ik word gepasseerd, en de lokale instanties naar haar ouders gaan. We zijn immers twee vrouwen, geen heterostel.

Tuurlijk, we hebben papieren waarop staat dat ik de biologische moeder ben, maar toch. Ik wil het scenario voorkomen dat ik met lege handen zou staan. 'Sorry miss, we have to take this little girl with us to bring her to her grandparents who do carry her last name as well.' Ehhh, nee dank je.

Misschien moeten we hier toch nog ooit wat extra paperassen voor aanschaffen; geregistreerd partnerschap oftewel trouwen. Dat laatste lijkt me wel wat. Bij dezen schatje!

Haha, nee, ik vraag m'n vriendin bijna iedere week ten huwelijk voor later, maar ik mag nog even wachten. Of gaat ze misschien toch mij vragen? Hoe geweldig. Een bruiloft met twee vrouwen. Waar dan ook weer allerlei mooie dilemma's bij komen kijken, zoals allebei in jurk of in pak? Sowieso een chocoladefontein erbij graag.

Ik dwaal af. Juist. Dus goed om in je achterhoofd te houden: Welke achternaam? Adoptie of niet? En wil je als beide moeders dezelfde achternaam als je kindje?

De kleine merkt hier gelukkig niets van. Buiten de vragen van haar vriendjes: 'Van wie heeft ze de achternaam? En waarom?' Dan antwoorden wij standaard: 'Nou kijk, mama Janneke heeft haar in de buik gedragen, dus zo heeft ze iets van ons allebei'.

Een prachtige Franse achternaam overigens. Dat wordt nog wel een uitdaging qua uitspraak en spelling. Om de mooie roze papierwinkel een stukje makkelijker te maken.